

Sygn. akt VI Ka 224/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: stażysta Julia Korożan

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Krzysztofa Piwowarczyka

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2021 r. w Elblągu sprawy

A. B. (1) c. M. i A. ur. (...) w O.

oskarżonej o czynny z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 216 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 23 marca 2021 r. sygn. akt II K 589/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie przed sądem II instancji, w tym 120 zł opłaty.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 224/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Ostródzie z 23 marca 2021r. w spr. II K 589/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 41 kpk w zw. z art. 47§1kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- co do zarzutu obrazy art. 41 kpk w zw. z art. 47§1kpk mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia</p> <p>Na wstępie należy zauważyć, że w zarzucie z art. 438 pkt.2 kpk chodzi o obrazę przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia. Oznacza to, że obraza przepisów procesowych może stanowić podstawę zarzutu odwoławczego, ale tylko wtedy, gdy zarzucane uchybienie mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, bo nie zawsze naruszenie danego przepisu prawa procesowego odbija się negatywnie na treści danego orzeczenia; naruszenie reguł regulujących procedowanie nie zawsze prowadzi do wydania wadliwego rozstrzygnięcia.</p> <p>Skarżąca stawiając zarzut obrazy art. 41 kpk w zw. z art. 47§1kpk odniosła go do potrzeby wyłączenia funkcjonariusza policji prowadzącego postępowanie przygotowawcze od udziału w sprawie w sytuacji, gdy pokrzywdzoną była konkubina jego bezpośredniego przełożonego, wskazując w apelacji na funkcjonariusza M. B. (1). Podniosła,</p>		

że M. B. musiał wiedzieć o powiązaniach pokrzywdzonej z przełożonym co poddaje w wątpliwość jego obiektywizm w toku tegoż postępowania, a także narusza gwarancję obiektywizmu i pewności co do rzetelnego rozpoznania sprawy. Jednak należy skarżące wskazać, że to nie funkcjonariusz M. B. wydawał zaskarżony wyrok tylko sąd i to po przeprowadzeniu dowodów w czasie rozprawy, a postępowanie przygotowawcze było prowadzone przez Asesora Prokuratury Rejonowej w Ostródzie (który wydawał decyzje o wszczęciu i przedłużeniu okresu dochodzenia ze wskazaniem czynności do przeprowadzenia, o objęciu czynu prywatnoskargowego ściganiem z urzędu, o zatwierdzeniu aktu oskarżenia). Natomiast funkcjonariusze policji w toku postępowania przygotowawczego wykonywali zleczone im do prowadzenia w dochodzeniu czynności, w tym np. przesłuchiwali świadków, przy czym sama skarżąca nie wywodzi konkretnej krytyki co do sposobu przeprowadzania w dochodzeniu przez ww. czynności. Funkcjonariusz M. B. nie był też powiązany z samą pokrzywdzoną, a zawiadomienie o przestępstwie i zeznania od pokrzywdzonej w dochodzeniu odbierał od pokrzywdzonej inny funkcjonariusz niż M. B. tj. M. D. (1), a obrońca zarzutów pod adresem tego funkcjonariusza nie formułuje. Co znamienne pokrzywdzona złożyła zawiadomienie o przestępstwie pod koniec lipca 2020r. a z przełożonym M. B. miała zamieszkać od września 2020r., przy czym podała, że nie zna policjantów wykonujących czynności w dochodzeniu. Sam M. B. zeznał, że o powiązaniach pokrzywdzonej i przełożonego dowiedział się dopiero po ogłoszeniu

zarzutów w tej sprawie (a nie jak mylnie wskazała skarżąca że po zakończeniu postępowania przygotowawczego, nota bene notatka przywołana przez obronę z k.34 z 4.11.2020r. powstała w końcowym etapie dochodzenia i już po postawieniu zarzutów i przesłuchaniu oskarżonej w dniu 22.10.2020r.), stąd nie miało to wpływu na postawione zarzuty, że nikt nie naciskał na niego by postępowanie prowadzić w określonym kierunku, że prowadził je z prokuratorem i pod nadzorem prokuratora, że jak stawia się zarzuty (przy czym to prokurator wydała w tej sprawie polecenie żeby postawić zarzut) to najczęściej kończy się to aktem oskarżenia. Należy też zauważyć, że mimo iż pokrzywdzona zawiadomiła o nękanii jej przez oskarżoną, to mimo tego – w oparciu o analizę dowodów- zarzucono oskarżonej popełnienie przestępstw mniej poważnych niż uporczywe nękanie i zagrożonych mniej surowymi karami niż kara za uporczywe nękanie. Ponadto odnośnie czynności przesłuchania podejrzanej, to policjant podał, że to co wyjaśniała to zapisał w protokole, a oskarżona po okazaniu jej protokołu przesłuchania z dochodzenia potwierdziła, że to ona jest autorką adnotacji pod protokołem „treść zgodna z moimi wyjaśnieniami” i podpisu, co poddaje w wątpliwość jej wyjaśnienia z rozprawy sugerujące że przesłuchujący ją policjant nie zapisał wszystkich jej wyjaśnień. Należy też zauważyć, że i w dochodzeniu i w trakcie rozprawy, co wynika z protokołów przesłuchań A. B., oskarżona ta konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, zaś gdyby przesłuchujący policjant miał nie zapisywać wyjaśnień o takiej treści

jakie podawała oskarżona i gdyby faktycznie miał działać tylko na korzyść pokrzywdzonej, to mógłby do protokołu z dochodzenia wpisać przyznanie się oskarżonej po to by sąd wydający wyrok miał dodatkowy dowód pozwalający na skazanie oskarżonej. Skoro zaś w protokole z dochodzenia zawarto stanowisko oskarżonej i o nie przyznaniu się do winy i jej wyjaśnienia zaprzeczające zarzutom, to prowadzi do wniosku, że protokół ten odzwierciedla rzeczywiste stanowisko A. B. w odniesieniu do postawionego jej zarzutu. Nadto z protokołu przesłuchania oskarżonej w dochodzeniu (podpisanego przez nią i opatrzonego adnotacją opisaną wyżej) i z podpisanego przez nią załącznika – pouczenia o uprawnieniach i obowiązkach podejrzanego wynika, że była ona odpowiednio pouczana, w tym o możliwości składania wniosków dowodowych czy o prawie do odmowy składania wyjaśnień, co powoduje że wyjaśnienia oskarżonej skarżące się na brak takich pouczeń również nie podlegały uwzględnieniu. A wobec tego sąd I instancji miał podstawy by uznać zeznania M. B. za wiarygodne i ocena tego dowodu nie nastąpiła z obrazą art. 7 kpk. Ponadto w świetle powyższego nie można uznać za wykazane, że M. B. jako policjant wykonujący czynności w dochodzeniu w ramach obowiązków służbowych był nieobiektywny i by wykonując te czynności kierował się głównie okolicznością znajomości pokrzywdzonej i swojego przełożonego i to od pierwszej czynności w sprawie, a nadto że nie pouczał oskarżonej o jej prawach i nie zapisywał jej depozycji do protokołu. Nie wykazano więc by z zachowania M. B. wynikało, iż jest on w określony sposób nastawiony

do uczestników postępowania lub do sprawy. Wniosek taki jest uprawniony i z tego powodu, że M. B. nie prowadził sprawy od początku, bo przejął ją od M. D., który to przyjął zawiadomienie od pokrzywdzonej i przesłuchał ją, a także przesłuchał K.K.-D., gdy całe postępowanie przygotowawcze nadzorowała Asesor Prokuratury i to ona wydawała postanowienia (w tym o objęciu ściganiem z urzędu czynu prywatnoskargowego) i zatwierdziła akt oskarżenia. Skoro więc wątpliwość co do bezstronności wyrażona w art. 41§1kpk powinna być „uzasadniona” to oznacza, że chodzi o poważną wątpliwość, która musi istnieć obiektywnie, a nie tylko w subiektywnym odczuciu strony. A analiza przebiegu postępowania przygotowawczego, w tym protokołu wyjaśnień oskarżonej i podpisanego przez nią druku pouczeń wskazuje na brak wykazania uzasadnionej wątpliwości z art. 41§1kpk. Nadto zaskarżony wyrok wydał nie policjant prowadzący czynności w dochodzeniu nadzorowanych przez prokuratora tylko sąd i to po zgromadzeniu i przeprowadzeniu materiału dowodowego w trakcie rozprawy (w tym dowodów zgłoszonych przez obronę), w oparciu o analizę całego materiału i ujawnionych okoliczności sprawy. Wobec tego nie można było przyjąć by doszło do zarzucanej w apelacji obrazy art. 41 kpk w zw. z art. 47§1kpk i to mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Nadto nie sformułowano przed wniesieniem apelacji wniosku o wyłączenie policjanta M. B., gdy tymczasem z wyjaśnień oskarżonej wynika, że już w czasie składania wyjaśnień w dochodzeniu w jej odczuciu istniały podstawy jego złożenia. Zaniechanie złożenia

wniosku powoduje zaś, iż nie dochodzi do wydania postanowienia w przedmiocie wyłączenia na wniosek strony. Nie można więc postawić skutecznie zarzutu obrazy art. 41§1kpk w zw. z art. 47§1kpk i z tego powodu, że na podstawie art. 41§1kpk nie orzeka się z urzędu, ale na wniosek strony, a w niniejszej sprawie brak było takiego wniosku strony.

- co do zarzutu obrazy art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia

Niewątpliwie w niniejszej sprawie strony pozostają w konflikcie a większość osób przesłuchanych w sprawie jest powiązana czy to rodzinnie czy towarzysko z jedną ze stron. I to z pewnością miało wpływ na sposób i treść składania relacji przez daną osobę przesłuchaną w sprawie, a nadto wskazuje na potrzebę szczególnie wnikliwej oceny wiarygodności zeznań świadków oraz wersji podanej przez pokrzywdzoną czy oskarżoną, gdyż z uwagi na ten konflikt każda z nich – a nie tylko pokrzywdzona- mogła mieć motyw by nie mówić prawdy. Nie jest też tak, że ze wszystkich dowodów wynika, że to pokrzywdzona jest osobą skłoną do agresji czy wyzwisk (o czym zeznawali świadkowie związani bliżej z oskarżoną tj. I. J., W. B. czy M. B. (3)), bo N. W. (1) i K. C. (1) opisały agresywne zachowanie oskarżonej, co obrona pomija, a co podważa wiarygodność zeznań związanej z oskarżoną J. T.. Tymczasem należy przypomnieć, że z naruszeniem art. 410 k.p.k. mamy do czynienia wtedy, gdy sąd opiera swoje orzeczenie na materiale zgromadzonym w sprawie, ale nieujawnionym na

rozprawie głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. W żadnej mierze natomiast dokonanie oceny dowodów i oparcie się na określonych z nich, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie stanowi naruszenia dyspozycji art. 410 k.p.k. (patrz: postanowienie SN z 11.08.2020r. w spr. V KK 323/20, LEX nr 3126993).

A analizując wersje przedstawione przez pokrzywdzoną i oskarżoną w powiązaniu z relacjami innych osób można było dać wiarę pokrzywdzonej. Opisała ona bowiem ze szczegółami zdarzenia będące podstawą ustaleń faktycznych, nie tała że jest w konflikcie z oskarżoną i jej rodziną. Wskazała też powody dla których boi się oskarżonej, a agresywne zachowania oskarżonej w przeszłości potwierdziły zeznaniami osoby obce dla stron tj. N. W. (1) i K. C. (1), co podważa zeznania koleżanki oskarżonej J. T. a jednocześnie pozwala na przyjęcie, że pokrzywdzona mogła obawiać się gróźb oskarżonej. Wersję pokrzywdzonej potwierdziła też zeznaniami K. D., która była też naocznym świadkiem części nagannych zachowań oskarżonej. Natomiast większość osób wskazana w apelacji tj. W. B., M. B. (3), I. J. czy J. T. nie była świadkiem czynów z zarzutów, stąd ich zeznania nie miały pierwszorzędного znaczenia dla podważenia wiarygodności zeznań pokrzywdzonej. Jedynie matka oskarżonej A. B. (3) wskazała, że była świadkiem sytuacji, gdy pokrzywdzona wysiadła z taksówki i powiedziała do oskarżonej która wtedy wyszła ze śmieciami „co się k.... patrzysz”, na co jej córka

odpowiedziała „weź się zamknij”. Jednak do zeznań A. B. (3) należy podejść z dużą dozą ostrożności, gdyż jako matka oskarżonej i osoba skonfliktowana i z pokrzywdzoną i z jej matką miała powody by złożyć zeznania, które miały wesprzeć wersję oskarżonej. Należy też zauważyć, że zeznania A. B. (3) nie były spójne z wyjaśnieniami samej oskarżonej, która zaprzeczyła by spotkała pokrzywdzoną gdy ta wysiadała z taksówki przed domem. Wobec zaś odmienności relacji A. B. (1) i A. B. (3) to nie można było uznać za wiarygodne ich relacji odnośnie zdarzenia do którego doszło gdy pokrzywdzona wysiadała z taksówki, a co do którego spójnie zeznawały pokrzywdzona i K. D. (1), stąd to te dwa ostatnie dowody zasługiwały na wiarygodność. Nie sposób też nie zauważyć, że i pokrzywdzona i jej siostra nie wspominały by sytuację przy wysiadaniu pokrzywdzonej z taksówki obserwowała matka oskarżonej, co też pozwala na uznanie zeznań A. B. (3) za niewiarygodne.

Ponadto pomimo, że wyżej wymienione osoby opisywały pokrzywdzoną czy jej matkę jako osoby które atakowały werbalnie oskarżoną i jej rodzinę, to nie można pominąć tego, że zupełnie odmiennie przedstawiły tą kwestię pokrzywdzona i jej siostra, a o tym, że oskarżona jest zdolna do agresywnych zachowań zeznawały obce dla stron N. W. i K. C., nawet J. W. przyznał, że oskarżona używa słów wulgarnych. Stąd wymowa tych ostatnich dowodów pozwalała na danie wiary co do tej okoliczności pokrzywdzonej.

Pokrzywdzona opisała też zdarzenie ze sklepu (...) z marca 2020r. w którym uczestniczyła oskarżona

z chłopakiem J. W. (2). Co prawda J. W. (2) zaprzeczył by oskarżona wypowiedziała groźby wobec pokrzywdzonej- co słusznie sąd I instancji ocenił jako niewiarygodne, ale przyznał też że mógł być z oskarżoną w tym sklepie w marcu 2020r. i mogli się tam spotkać, zaznaczył że każdą chwilę spędzał z oskarżoną. A co do tej ostatniej kwestii to jego zeznania są sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonej, która zaprzeczyła by w marcu 2020r. gdzieś wychodziła z domu, a wręcz podała że wówczas z innymi osobami mogła się komunikować jedynie za pośrednictwem telefonu, bo była pandemia i przygotowywała się do egzaminu na praktyki. A wobec sprzeczności wersji oskarżonej i J. W. (2) co do wspólnego spędzania przez nich czasu w marcu 2020r. w tym i wizyty w sklepie, to nie można było uznać za wykazane że oskarżona nie mogła popełnić zarzucanego czynu z marca 2020r. , bo nie mogła znaleźć się w miejscu opisanym przez pokrzywdzoną. Co zaś do zaprzeczenia przez J. W. (2) by oskarżona wypowiedziała wówczas słowa przytoczone przez oskarżoną, to z racji związku łączącego go wówczas z oskarżoną można przyjąć, że miał on powody by nie pogarszać sytuacji oskarżonej w postępowaniu karnym zaprzeczając by był świadkiem gróźb wypowiedzianych w sklepie. Przy czym mimo prób wykazywania przez osoby związane z oskarżoną, że to pokrzywdzona była agresywna i wyzywała, to J. W. (2) przyznał, że i oskarżona używała słów wulgarnych.

Skoro zaś w świetle zeznań J. W. nie można było dać wiary zapewnieniom oskarżonej, że nie wychodziła z domu w marcu 2020r.,

a wobec odmiennych twierdzeń oskarżonej i jej matki co do sytuacji z pokrzywdzoną wysiadającą z taksówki, to nie można było dać wiary depozycji oskarżonej w tym zakresie, to tym samym istniały podstawy by nie dać też wiary zaprzeczeniom oskarżonej że nie doszło do innych czynów, że nie spotkała też pokrzywdzonej koło kościoła.

A wobec tego cała wymowa zgromadzonego materiału dowodowego i wynikających z nich okoliczności – wbrew tezę z apelacji obrońcy i przytoczonym tam dowodom i okolicznościom – przekonuje, że istniały podstawy do dania wiary wersji pokrzywdzonej i wspierających ją zeznań K. D.. Ponadto z zeznań pominiętych przez obrońcę w apelacji świadków tj. N. W. i K. C. wynika, że oskarżona była zdolna do zachowań agresywnych.

Ponadto należy zauważyć, że skarżąca powołała się na brak wiedzy/pewności pokrzywdzonej w zakresie dat i okoliczności popełnienia czynów, na to że pokrzywdzona nagle przypomniała sobie fakty o których chwilę wcześniej stanowczo wskazywała że ich nie pamięta. Jednak takie ogólne powołanie się na takie okoliczności bez wskazania przez autorkę apelacji o jaki brak wiedzy/pewności co do jakich sytuacji konkretnie skarżącej chodzi nie pozwala na dokonanie merytorycznej oceny tego zarzutu. Natomiast jeszcze raz należy podkreślić, że konsekwencja zeznań pokrzywdzonej i ich spójność z zeznaniami K. D., to pozwalały uznać depozycje pokrzywdzonej za wiarygodne.

Odmówienie więc wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom

złożonym przez świadków lub oskarżoną, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobachie i uwzględnieniu innych dowodów, jest przecież realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów wymienionej w art. 7 kpk. A o tym, że sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wyciągnął prawidłowe wnioski, logiczne oraz zgodne z doświadczeniem życiowym po przeprowadzeniu postępowania rozpoznawczego świadczą powyższe rozważania. Stąd należy uznać, że w realiach rozpoznawanej sprawy nie doszło do zarzucanej obrazy art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk.

Nie doszło też do obrazy art. 7 kpk na tle oceny zeznań M. B., co opisano w akapicie dot. zarzutu obrazy art. art. 41 kpk w zw. z art. 47§1kpk.

Wniosek

o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od wszystkich zarzucanych jej czynów

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia		
Lp.	Zarzut	
2.	błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść wyroku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Jak wyżej wskazano to nie doszło do zarzucanej obrazy przepisów postępowania sformułowanej w apelacji obrońcy, bo nie można było uwzględniać tylko okoliczności korzystnych dla oskarżonej a pomijać wymowę całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. A odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobie i uwzględnieniu innych dowodów, jest realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów. Wobec tego nie podlegał też uwzględnieniu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść wyroku.</p>		

Wniosek		
o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od wszystkich zarzucanych jej czynów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia i błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść wyroku		
Lp.	Zarzut	
3.	naruszenia prawa materialnego tj. art. 190§1kk w zb. z art.216§1kk w zw. z art. 11§2kk poprzez błędne uznanie, iż w sprawie doszło do przestępstw opisanych w tych przepisach	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Na wstępie należy przypomnieć, że za niedopuszczalne uważa się stawianie zarzutu obrazy prawa materialnego, w sytuacji gdy skarżący jednocześnie podważa ustalenia faktyczne w tym samym zakresie. Zarówno w literaturze, jak i orzecznictwie podkreśla się, że obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu opartym na prawidłowych		

ustaleniach faktycznych. Nie ma więc obrazu prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 23 lipca 1974 r., V KR 21/74). O obrazie prawa materialnego można mówić jedynie wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosował. Natomiast, jeżeli zarzucona wadliwość zaskarżonego orzeczenia w istocie dotyczy przyjęcia za jego podstawę błędnych ustaleń, to ocenie instancyjnej podlega trafność ustaleń faktycznych, a nie obraza przepisów prawa materialnego (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2002 r., V KKN 319/99; zob. także postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 lutego 2007 r., IV KK 234/06; z 4 stycznia 2007 r., V KK 177/06).

Podniesione w apelacji przez obrońcę zarzuty w swej istocie dotyczyły zaś właśnie kwestionowania oceny przeprowadzonych dowodów i w konsekwencji tego ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wydanego wyroku. Jak jednak wskazano wyżej to zarzuty te nie podlegały uwzględnieniu. Stąd sąd I instancji miał podstawy do przypisania oskarżonej popełnienia czynów opisanych i zakwalifikowanych tak jak w zaskarżonym wyroku.

Wniosek

o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od wszystkich zarzucanych jej czynów

zasadny

częściowo zasadny

	# niezasadny
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść wyroku a w konsekwencji nie było podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia prawa materialnego tj. art. 190§1kk w zb. z art.216§1kk w zw. z art. 11§2kk poprzez błędne uznanie, iż w sprawie doszło do przestępstw opisanych w tych przepisach	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
cały zaskarżony wyrok	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	

<p>Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść wyroku a w konsekwencji nie było podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia prawa materialnego tj. art. 190§1kk w zb. z art.216§1kk w zw. z art. 11§2kk poprzez błędne uznanie, iż w sprawie doszło do przestępstw opisanych w tych przepisach. Ponadto za przypisane przestępstwa można było wymierzyć kary grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2, stąd wymierzenie kar najmniej dotkliwych w postaci niezbyt wysokich grzywien i finalnie kary łącznej grzywny 80 stawek po 15zł z przyczyn wskazanych w pisemnym uzasadnieniu wyroku nie wskazuje na orzeczenie kar rażąco surowych, nadto kara taka ma szansę odnieść skutek wychowawczy wobec oskarżonej.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt. II	apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługiwała na uwzględnienie, stąd zachodziły podstawy z art. 636§1kpk do obciążenia oskarżonej kosztami za postępowanie odwoławcze, w tym opłatą

7. PODPIS